

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: ΩΣ «ΣΑΡΚΑ ΜΙΑ» ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ –Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΕΠΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ... ΘΑΡΣΕΙΤΕ ΑΔΕΛΦΙΑ!

Την Κυριακή, 21^η Ιουλίου 2024, ετελέσθη στην πολυαιώνιο Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου Παλαιού Καΐρου Πατριαρχική Θεία Λειτουργία, ως και επιμνημόσυνη δέηση υπέρ αναπαύσεως των ηρωϊκώς αγωνισαμένων και πεσόντων, ως και των εξαφανισθέντων αδελφών Κυπρίων, κατά την άδικη εισβολή των δυνάμεων του «Αττίλα» και την κατοχή μεγάλου μέρους της βορείου Κύπρου προ 50ετίας (1974-2024).

Κατά την Πατριαρχική Θεία Λειτουργία προέστη ο Μακαριώτατος Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ Θεόδωρος Β', συλλειτουργούντων των αρχιερέων του θρόνου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πτολεμαΐδος κ.Παντελεήμονος, Αρχιγραμματέως της Ιεράς Συνόδου και Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Ιππώνος κ.Στεφάνου.

Στην Ευχαριστιακή Σύναξη παρέστησαν η Εξοχωτάτη κα.Πολύ Ιωάννου, Πρέσβυς της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Αραβική Δημοκρατία της Αιγύπτου, ο κ.Επιτετραμμένος της Πρεσβείας της Ελλάδος στην Αίγυπτο, οι στρατιωτικοί Ακόλουθοι, ο κ.Συντονιστής Εκπαιδεύσεως Βορείου Αφρικής και Μ.Ανατολής, εκπρόσωποι των ελληνικών και κυπριακών Κοινοτικών αρχών, ενώσεων, αδελφοτήτων, συλλόγων κ.α.

Ομιλία εξεφώνησε ο Σεβ.Πτολεμαΐδος, ο οποίος ανέφερε τα εξής :

«Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῳ· ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι. καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ...»

Μία συγκλονιστική στιγμή από την παρουσία του Κυρίου μας στον κόσμο καταγράφει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή. Ένας Ρωμαίος Εκατόνταρχος, τα προσωπικά στοιχεία του οποίου δεν θα μάθουμε ποτέ, σπεύδει στον Χριστό ζητώντας του να θεραπεύσει τον πιστό υπηρέτη του, τον οποίον αγαπούσε. Ο Κύριος αμέσως ανταποκρίθηκε, χωρίς συστάσεις ή άλλες διευκρινιστικές ερωτήσεις: *« θα έρθω να τον θεραπεύσω»*. Ωστόσο, η άμεση αντίδραση του Ρωμαίου αξιωματούχου είναι συγκλονιστική: *« Μην έλθεις, δεν είμαι άξιος να έρθεις στον οίκο μου. Αλλά είμαι βέβαιος ότι, όπως κι εγώ δίνω προφορική εντολή σε στρατιώτη μου, λέγοντας του “πήγαινε εκεί” και εκείνος πηγαίνει, ή “έλα εδώ” και αυτός έρχεται, ακριβώς κατά τον ίδιο τρόπο ένας λόγος Σου είναι αρκετός, για να αποκατασταθεί η υγεία του υπηρέτη μου!»*.

Καταγράφει λοιπόν ο Ευαγγελιστής: *«ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον»*.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός, ότι μόνο σέ ελάχιστες περιπτώσεις το Ευαγγέλιο μάς λέει, ότι ο Χριστός εθαύμασε κάτι. Σε όλες τις περιπτώσεις πρόκειται για την πίστη. Για την αξιοθαύμαστη δύναμή της, αλλά και για την τραγική απουσία της. Στην πρώτη περίπτωση ανήκει το περιστατικό του εκατόνταρχου της Καπερναούμ, το οποίο περιγράφει ή σημερινή Ευαγγελική περικοπή: *«ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε»*.

Ο Ρωμαίος στρατιωτικός αξιωματούχος,, ο οποίος δεν παρακαλεί για κάποιον συγγενή ή επιστήθιο φίλο, αλλά ικετεύει τον Χριστό για την θεραπεία του παραλύτου υπηρέτη του, είναι άνθρωπος ξένος και άσχετος με την πίστη και τις παραδόσεις των Ιουδαίων. Δεν γνωρίζει τον Νόμο και τους Προφήτες. Γνωρίζει όμως να αγαπά τον συνάνθρωπο, ακόμη και τον ευρισκόμενο στην χαμηλότερη κοινωνικά βαθμίδα, κατά τα δεδομένα της εποχής, όπως ο υπηρέτης του. Κι έτσι συναντά τον Χριστό. Ξεπερνά όλους τους κοινωνικούς περιορισμούς και την πιθανή αντίδραση του περιβάλλοντός του. Μέσα στον πόνο της ψυχής τους, ανοίγεται τίμια στον Χριστό. Εμπιστεύεται το έλεος και την δύναμη του αμφιλεγόμενου, κατά την χρονική εκείνη στιγμή για την ευρύτερη κοινωνία, Ιησού από την Ναζαρέτ, αναγνωρίζει στο πρόσωπό Του έναν φιλόανθρωπο θεήλατο λυτρωτή, στον οποίο εκουσίως υποτάσσεται πνευματικά, ζητώντας με θαρραλέα ταπείνωση, χάρη

και έλεος για άλλον!

Τα παραπάνω συνοψίζονται στην έννοια της πίστης. Αυτή η δυνατή πίστη του εσαεί ανωνύμου στρατιωτικού της Καπερναούμ γίνεται μια ορμητική κίνηση της όλης ύπαρξής του προς τον Χριστό. Μεταφράζεται στην πράξη σε βεβαιότητα, που δεν αμφιβάλλει για την θεραπεία του αρρώστου υπηρέτη. Απλώς ταπεινώνεται, περιμένει και εξαρτά τα πάντα από έναν μόνο λόγο του Χριστού: «*ἀλλὰ μόνο εἶπὲ λόγῳ*». Εδώ η πίστη δεν είναι έκρηξη ενός στιγμιαίου συναισθηματισμού. Είναι η ζωντανή πίστη, δηλαδή η απόλυτη εμπιστοσύνη του εκατόνταρχου στο πρόσωπο του Ιησού, η οποία αυτομάτως γίνεται το μέτρο, που αξιολογεί όχι μόνο την πίστη των Ιουδαίων της εποχής του, όπως υπογραμμίζει ο Χριστός λέγοντας: «*οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὕρον*», αλλά την πίστη των ανθρώπων όλων των επερχομένων γενεών. Μπροστά σε τούτην την ζέουσα πίστη ο Κύριος «υποτάσσεται» αναφωνώντας: «*ὑπάγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι*».

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Εξοχώτατη Κυρία Πρέσβυ της Κύπριακής Δημοκρατίας,

Κύριε Επιτετραμμένε της Πρεσβείας της Ελληνικής Δημοκρατίας,

Κυρίες και Κύριοι εκπρόσωποι των ελληνικών και κυπριακών Κοινοτικών αρχών, ενώσεων και συλλόγων,

Λαέ του Θεού ευλογημένε,

Αυτήν την Κυριακή, κατά την οποία η Αγιοτάτη Εκκλησία μας, μας παρουσιάζει το ελπιδοφόρο μεγαλείο της πίστεως ενός αγνώστου Ρωμαίου στρατιωτικού αξιωματούχου, συμπίπτει με μία θλιβερή επέτειο του Γένους μας, με την μαύρη επέτειο της συμπληρώσεως 50 χρόνων από την εισβολή των τουρκικών δυνάμεων του «Αττίλα» στην Κύπρο και την έως σήμερα παράνομη κατοχή ενός μεγάλου τμήματος της νήσου.

50 χρόνια πέρασαν από τα δραματικά εκείνα γεγονότα που κατέστησαν κατά τον Ρίτσο, την “Μικροκόρη του Ελληνισμού”, την ηρωτόκο Κύπρο μας, Μάνα αιμορροούσα, Μάνα αλυσόδετη, σκλαβωμένη και σφαδάζουσα μπροστά στο μαρτύριο των παιδιών της.

50 χρόνια πέρασαν κι ακόμα άλλες μάνες αναμένουν τους αγνοούμενους γιους τους, κάποια παιδιά τους πατέρες τους, κάποιες σύζυγοι τους συζύγους τους, κάποια κενοτάφια ζητούν τα λείψανα των ηρώων μας.

50 χρόνια πέρασαν... Ήταν πρωί της Δευτέρας της 15η Ιουλίου 1974, όταν μαθήτριες και μαθητές, ελληνόπαιδες του Καΐρου που φιλοξενούνται στην Κύπρο, συνοδευόμενοι από τους εκπαιδευτικούς τους, έχουν μεταβεί στις 08:30 π.μ. στο Προεδρικό Μέγαρο της Κυπριακής Δημοκρατίας στη Λευκωσία για να γίνουν δεκτοί από τον αοίδιμο Πρόεδρο και Αρχιεπίσκοπο Κύπρου κυρό Μακάριο Γ΄. Κι ενώ τα βλαστάρια του Ελληνισμού της Αιγύπτου συναντούσαν την ηγετική Ψυχή της Κύπρου, άρματα μάχης εισέβαλαν στο Προεδρικό Μέγαρο, το βομβάρδιζαν, το πολυβολούσαν. Πολλοί μάλιστα θεωρούν ότι, όταν οι εισβολείς αντελήφθησαν την ύπαρξη ομάδος παιδιών στο βαλλόμενο από αυτούς Προεδρικό Μέγαρο, αιφνιδιάστηκαν και ανέκοψαν το μέγεθος πυρός, ώστε τούτη η αφορμή να προσφέρει στον Εθνάρχη Μακάριο τον πολύτιμο χρόνο διαφυγής.

50 χρόνια πέρασαν... Μπορεί να μην κατέστη εφικτό εκείνη την αποφράδα ημέρα να δολοφονηθή η ηγετική μορφή της Κύπρου, αλλά επετεύχθη το αδιανόητο, να ανοίξουν οι κερκόπορτες στον “Αττίλα”, για να καταλάβει εν τέλει το 37% του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ένα έτος πριν, οι τρεις Μητροπολίτες της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Κύπρου δοκίμασαν να καθαιρέσουν τον Προκαθήμενό τους Μακάριο από τον Αρχιεπισκοπικό θρόνο. Τότε ο μακαριστός Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας κυρός Νικόλαος Στ΄, ως Πρόεδρος της Μείζονος Ιεράς Συνόδου που συγκλήθη στη Μεγαλόνησο, ακύρωσε τελεσιδίκως τα σχέδια

των αφρόνων Ιεραρχών, καταδεικνύοντας δια της αμετακινήτου προσηλώσεως στην Κανονικότητα, την πνευματική ισχύ του Δευτεροθρόνου Πατριαρχείου της Ανατολής, αλλά και το μέγεθος της αδελφικής αγάπης της Αποστολικής Εκκλησίας των Αλεξανδρέων προς την επίσης Αποστολική Εκκλησία της Κύπρου και το δοκιμαζόμενο πλήρωμά Της.

50 χρόνια πέρασαν και ακόμα το 1/3 του Κυπριακού Ελληνισμού ζει στην προσφυγιά, μακριά από τη γενέτειρά του, τα σπίτια του, τα σχολεία του, τις πόλεις του και τα όμορφα χωριά του, τις εκκλησίες, τα μοναστήρια και τα αγιάσματά του, τα μνήματα και τα κοιμητήρια των προγόνων του.

50 χρόνια... Μα οι βαθείς πληγές των δολοφονιών, των βιασμών, των βίαιων εκτοπισμών, των λεηλασιών και των συλήσεων των θησαυρισμάτων του ζώντος αρχαιοελληνικού πολιτισμού και της ακλονήτου ελληνορθόδοξου Πίστεως των Κυπρίων, δεν λένε να επουλωθούν!

Η Νειλοχώρα κάποτε φιλοξένησε τον πρώτο καταγεγραμμένο Μέγα Πρόσφυγα, το διωκόμενο υπό του Ηρώδου θείο Βρέφος στην αγκάλη της προσφυγοπούλας Μάνας Παναγιάς. Και η Αλεξανδρινή Εκκλησία, που φέρει την ανεξίτηλη και αιώνια ευλογία να έχει θεοβάδιστη εδαφική δικαιοδοσία – *τούτο ας μην αγνοούν οι εκ βορρά «ορθόδοξοι» εισβολείς (!) στην δικαιοδοσία αυτή, αφού τοιουτοτρόπως καθίστανται σύγχρονοι θεομάχοι, γι' αυτό εκ του Δικαίου θεού θα λάβουν την τελική και δίκαιη απάντηση στον παντελώς αδικαιολόγητο, ασεβή και ληστρικό επεκτατισμό τους*– όλα αυτά τα χρόνια, πέρα της συμβολής Της στις προσπάθειες επίλυσης της Κυπριακής τραγωδίας, φέρεται ως στοργική μάνα στον πονεμένο Κυπριακό Ελληνισμό, όχι μόνον απαντώντας εμπράκτως σε κάθε αγωνιστικό κάλεσμα της αγιότοκου Μεγαλονήσου, αλλά και διά της κορυφαίας Αποφάσεώς Της του έτους 1997, να αναβιβάσει στον Πατριαρχικό θρόνο του Αποστόλου και Ευαγγελιστού Μάρκου ένα προσφυγόπουλο από τη ματωμένη γη της Κερύνειας, τον μακαριστό Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας κυρό Πέτρο Ζ΄.

Μα και εδώ, στα ιερά χώματα της περιπύστου Πατριαρχικής Μονής του Αγίου Γεωργίου αναπαύονται μάρτυρες των τραγικών εκείνων γεγονότων, που άφησαν τον παρόντα κόσμο με τον παραπικρασμό της αδίκως κατακτημένης γενεθλίου γης, έως την ημέρα της κοιμήσεώς τους. Η σημερινή Λατρευτική σύναξη επετειακού χαρακτήρος για τα θλιβερά γεγονότα του 1974 και η επιμνημόσυνη υπέρ των πεσόντων σε αυτά δέηση, καθιερωμένες από έτους από τον ρέκτη Καθηγούμενο της Μονής, Πανοσιολογιώτατο Αρχιμ.κ.Δαμασκίνο, δι' ευχών και ευλογιών του Σεπτού Προκαθημένου μας, σε συνεργασία με την Εξοχωτάτη Πρέσβυ της Κύπρου στην Αίγυπτο κα.Πόλυ Ιωάννου και τα εκλεκτά μέλη της υπ' αυτήν διπλωματικής αποστολής, συντελούν ουσιαστικά στην διατήρηση της ιστορικής μνήμης και συμβάλουν καθοριστικά στην ενδυνάμωση του εθνικού φρονήματος των νέων μας, ως σκυταλοδρόμων της ενιαίας φωνής της ματωμένης Κύπρου, που θα συνεχίζει να διακηρύσσει έως την ημέρα της δικαίωσής της ανά την οικουμένη το ουρανομήκες μήνυμα «ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ»!

Από τον φάρο της Αλεξανδρείας, πριν τόσα χρόνια, η Εκκλησία της Αφρικής, έστειλε Φως Ελπίδας στην Κύπρο, ένα Φως που δεν έσβησε με τον αδόκητο θάνατο του Μακαριστού Πατριάρχου Πέτρου, αφού το Φως της Ελπίδας για τον Κυπριακό Ελληνισμό απεφάσισε με σθένος και καρτερία να το καταστήσει άσβεστο μέχρι την ημέρα της Λυτρώσεως και της Αναστάσεως των αδελφών Κυπρίων, ο Μακαριώτατος Πάπας και Πατριάρχης μας κ.κ. Θεόδωρος Β, γέννημα και ανάθρεμμα της άλλης περιλαλήτου Μεγαλονήσου του Ελληνισμού, της λεβεντογέννας και αδούλωτης Κρήτης.

Οι προσευχές και οι συντονισμένες και εύστοχες ενέργειες του Μακαριωτάτου, οι συνεχιζόμενες αναφορές Του διεθνώς στην τραγωδία της Κύπρου κομίζουν ηδείς καρπούς. Η δε τριμερής συμμαχία Αιγύπτου – Ελλάδας – Κύπρου ευχόμαστε να επιφέρει, πέραν πολλών άλλων ευεργετημάτων, πρωτίστως το ποθούμενον.

Εξοχωτάτη Κυρία Πρέσβυ της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Αραβική Δημοκρατία της

Αιγύπτου,

Εμείς, οι Ελληνίδες και οι Έλληνες της Νειλοχώρας, ακολουθώντας το παράδειγμα του Μεγάλου Στρατηλάτου Αλεξάνδρου, του Ιδρυτού της περιάκουστης Πόλεως της Αλεξανδρείας, ζώντας επί 27 συνεχόμενους αιώνες στην ευλογημένη Αίγυπτο, από της ιδρύσεως της πρώτης ελληνικής πόλεως Ναυκράτιδος στο Δέλτα του Νείλου (7ο αι. π.Χ) έως σήμερα, αδιαφορώντας για το μέγεθος και την ποιότητα των αντιξοοτήτων, αλλά μεριμνώντας για τη δική μας ποιότητα και σθένος, στεκόμαστε αδιασάλευτα δίπλα στα πληγωμένα αδέρφια μας της Κύπρου ως “σάρκα μία” και τούτο θα συμβαίνει μέχρι την εκπνοή και του τελευταίου εξ ημών, όταν ο Θεός και η Ιστορία το θελήσουν.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Η συγκλονιστική πίστη του ανωνύμου Ρωμαίου Εκατόνταρχου της Καπερναούμ διαπέρασε τους ουρανοί, άγγιξε το μεγαλείο της θεϊκής πατρικής αγάπης, «ανάγκασε» τον Κύριο του Παντός να «υποκύψει» στην δύναμη της και επέφερε το συγκλονιστικό θαύμα δι’ ενός μόνον λόγου, καταδεικνύοντας την δύναμη της ακλονήτου πίστεως. Αυτή η πίστη όλων ημών στην βεβαία και τελική δίκαιη λύση του Κυπριακού αγώνος, ο οποίος σήμερα συμπληρώνει 50 χρόνια πόνων, δακρύων, διαπρυσίων προσευχών, μα και αγώνων ακλονήτως συνεχιζομένων, ευχόμαστε σύντομα να καρποφορήσουν υπό το βλέμμα του Παντεπόπου και Δίκαιου Θεού, ώστε να μεταβείτε στο Συγχαρί της ελεύθερης και πάλι Κερύνειας, γενεθλίου τόπου του αμέσου Προκατόχου Σας κυρού Πέτρου Ζ’ και πατώντας και πάλι σε γη ελεύθερη και ελληνική, να αναπέμψετε μετά του Μακαριωτάτου Προκαθημένου της Αγιωτάτης Εκκλησίας της Κύπρου δέηση για την ανάπαυση και την αγαλλίαση της ψυχής Αυτού, ως και τις για αγιασμένες ψυχές του Κυπριακού Ελληνισμού, οι οποίες εν κατακλειδι συγκροτούν μαζί με τους συγχρόνους αφοσιωμένους στα ιερά και όσια του Γένους συμπατριώτες μας, τα αδέρφια μας της Μεγαλονήσου, μια αιώνια, θάνατη, αδάμαστη, αδούλωτη, ακατάλυτη, γι’ αυτό αιωνίως ελεύθερη ψυχή, την Ψυχή του Κυπριακού Ελληνισμού. Γένοιτο!»!

Ακολούθησε η προσλαλιά της ΑΘΜ του Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας κ.κ.Θεοδώρου, ο οποίος αφού πατρικώς επήνεσε τον ομιλητή, Σεβ. κ.Παντελεήμονα, υπεγράμμισε εμφαντικώς, ότι ο εκφωνηθείς λόγος εκφράζει απολύτως τα αισθήματα, την οπτική και την στάση του Ιδίου και του Πρεσβυγενούς Πατριαρχείου Αλεξανδρείας έναντι του πεντηκονταετούς μαρτυρικού, μα ένδοξου αγώνος των αδελφών Κυπρίων, οι οποίοι απτότητα αγωνίζονται με βαθεία πίστη προς τον Δικαιοκρίτη Κύριο και τα όσια και ιερά του Γένους, κατά της τραγικής εισβολής και της παρανόμου κατοχής του 37% της Κυπριακής επικρατείας από τις κατοχικές δυνάμεις.

Προς την συμπροσευχομένη κα.Πρεσβυ της Κύπρου εξέφρασε εγκάρδιες ευχές για τάχιση επίλυση του επώδυνου Κυπριακού προβλήματος, ώστε η ευλογημένη και ηρωτόκος Μεγαλόνησος να επανέλθη στις παλαιές ημέρες της ειρηνικής και δημιουργικής συνυπάρξεως όλων των κατοίκων, χωρίς διαχωριστικές γραμμές και καταστροφικές διαιρέσεις της, διαβεβαιώνοντάς την ότι Εκκλησία της Αλεξανδρείας θα στέκει πάντα δίπλα στον Κυπριακό Ελληνισμό με στοργή και σταθερή διάθεση συμπαράστασης, όπως ευεργετικά έπραξε και κατά το παρελθόν, σε δύσκολες στιγμές της ιστορικής διαδρομής της Κύπρου. Κατακλείων πατρικώς παρακάλεσε την Εξοχωτάτη κα.Ιωάννου, όπως μεταφέρει θεσμικώς τα ως άνω αισθήματα και τις Πατριαρχικές ευχές στην Κυπριακή Δημοκρατία, εκδηλώνοντας ταυτοχρόνως την ευγνωμοσύνη του Παλαιφάτου Πατριαρχείου προς τον Εξοχώτατο κ.Πρόεδρο της Μεγαλονήσου και προς τον Μακαριώτατο Προκαθήμενο της Εκκλησίας της Κύπρου, για την ουσιαστική και διαρκή συναντίληψη και συναρωγή προς το εν γένει ιεραποστολικό και ανθρωπιστικό έργο που θυσιαστικώς επιτελείται την Αφρικανική ήπειρο.

Αμέσως, μετά την επιμνημόσυνη δέηση υπέρ αναπαύσεως των ευκλεώς αγωνισαμένων και ηρωικώς πεσόντων Κυπρίων αδελφών, τον λόγο έλαβε η Εξοχωτάτη κα. Πρεσβυς της Κυπριακής Δημοκρατίας, η οποία ωμίλησε ως εξής:

« Θα ήθελα, κατ' αρχάς, να εκφράσω απέραντη ευγνωμοσύνη προς τον Μακαριώτατο Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας για την αμέριστη συμπαράσταση του προς την Κύπρο και για την καλοσύνη του να χοροστατήσει στην σημερινή δέηση. Θερμές ευχαριστίες απευθύνω επίσης στον ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου, Αρχιμανδρίτη κ. Δαμάσκηνο, για την τέλεση – και φέτος – της επιμνημόσυνης δέησης σε αυτόν τον ιστορικό χώρο.

Με βαρύ πένθος και πραγματική οδύνη βρισκόμαστε σήμερα εδώ, 50 χρόνια μετά το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή του Ιουλίου και του Αυγούστου 1974.

Τιμούμε αυτούς που πολέμησαν για τη δημοκρατία ενάντια στο φασιστικό πραξικόπημα. Τιμούμε αυτούς που πολέμησαν για την ελευθερία της Κύπρου ενάντια στον Τούρκο εισβολέα, αυτούς που θυσιάστηκαν, που εκτελέστηκαν, που αιχμαλωτίστηκαν, που υπέστησαν αδιήγητες κακουχίες.

Δεν ήταν όμως μόνο μαχητές τα θύματα εγκλημάτων πολέμου που διέπραξαν οι τουρκικές δυνάμεις, εγκλήματα που δεν τιμωρήθηκαν ποτέ. Οι άμαχοι έζησαν ανείπωτα δεινά: δολοφονίες, βιασμούς, βασανιστήρια, λαηλασίες και τόσα άλλα τραύματα που δεν θα επουλωθούν ποτέ. Τιμούμε τους ίδιους, τις θυσίες και το δράμα τους, που κουβαλούν στην σιωπή 50 χρόνια τώρα, χωρίς καμιά ελπίδα επανόρθωσης.

Δεν ξεχνούμε τους αγνοούμενους, αυτούς που εντοπίστηκαν και αυτούς των οποίων η τύχη ακόμα αγνοείται, και προσευχόμαστε για ανεύρεση και για ανάπαυση των ψυχών όλων όσοι εξαφανίστηκαν στη δίνη του πολέμου.

Υποκλινόμαστε στους συγγενείς των αγνοουμένων που έζησαν και ζουν με την αγωνία της εξαφάνισης των δικών τους, πολλές φορές πεθαίνοντας στην αγωνία και στο σκοτάδι, ή περιμένοντας για δεκαετίες προκειμένου να πάρουν μερικά οστάρια των δικών τους χωρίς εξήγηση για τις συνθήκες θανάτωσής τους, κουβαλώντας όμως εφ' όρου ζωής, το βάρος του αναμφίβολα οδυνηρού τους θανάτου και της βεβηλωτικής μεταθανάτιας μεταχείρισης των ανθρώπων τους.

Υποκλινόμαστε στους εκτοπισμένους που υπομένουν τον ξεριζωμό και δεν εγκαταλείπουν την ελπίδα της επιστροφής στον τόπο τους και στις περιουσίες τους.

Υποκλινόμαστε στους εγκλωβισμένους που αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους κι έμειναν να ζουν υπό κατοχή, υπομένοντας τον καθημερινό εξευτελισμό και την εκδίωξη τους, που οδήγησε στον αποδεκατισμό τους: από 20.000 άτομα το 1974 σε 400 περίπου σήμερα.

Δεν ξεχνούμε την προμελετημένη προσπάθεια εθνοκάθαρσης της κατεχόμενης Κύπρου: την εξαφάνιση του ελληνικού πληθυσμού, την εξάλειψη του μακραίωνα πολιτισμού που το ελληνικό στοιχείο ανέπτυξε, την εξόντωση της ιστορικής ταυτότητας της κατεχόμενης Κύπρου με την καταστροφή της πολιτιστικής και θρησκευτικής της κληρονομιάς, την αλλαγή του δημογραφικού χαρακτήρα, του αφανισμού των ιστορικών τοπωνυμίων, και της εν γένει εκμηδένισης της ελληνικής ιστορικής παρουσίας στην κατεχόμενη Κύπρο.

Δεν δεχόμαστε την κατοχή, όσο καιρό κι αν συνεχίσει να μας επιβάλλεται, ούτε τη νομιμοποίηση κανενός άλλου αποτελέσματος της παράνομης χρήσης βίας κατά της Κύπρου από την Τουρκία. Δεν δεχόμαστε την υποδούλωση και την προσθήκη της Κύπρου στον κατάλογο των χαμένων πατρίδων. Δεν δεχόμαστε τον καθορισμό της δικής μας μοίρας από κανέναν εκτός από εμάς τους ίδιους.

Χρέος μας είναι να διασφαλίσουμε ότι οι θυσίες όσων τιμούμε σήμερα δεν θα πάνε χαμένες και ότι δεν θα περάσουν τα σχέδια κανενός για διχοτόμηση και εξουδετέρωση της Κύπρου.

Ο αγώνας για μια ελεύθερη, ειρηνική, ενωμένη, ανεξάρτητη, κυρίαρχη και αυτόνομη κυπριακή δημοκρατία για όλους τους Κυπρίους, μακριά από εξωτερικές παρεμβάσεις, δεν τελειώνει ποτέ.

Με ενότητα, υπευθυνότητα και αποφασιστικότητα, συνεχίζουμε τον αγώνα, προσδοκώντας να φανούμε αντάξιοι της θυσίας όσων τιμούμε σήμερα. Ας είναι αιώνια η μνήμη τους και ελαφρύ το χώμα που τους σκεπάζει».

Ακολούθως, σε κλίμα συγκίνησης παρετέθη δοχή στο περίβλητο Ηγουμενείο της Ι.Πατριαρχικής Μονής του Αγίου Γεωργίου από τον Πανοσιολ.Καθηγούμενο κ.Δαμασκηνό, ο οποίος επεμελήθη και την προβολή σχετικού τηλεοπτικού ιστορικού αφιερώματος στα γεγονότα της θλιβερής 50^{ης} επετείου εισβολής στην Κύπρο και παρανόμου κατοχής του βορείου τμήματος αυτής.

Προς τον Πανοσιολογιότατο π.Δαμασκηνό και την κα.Πρεσβυ της Κύπρου, ο Μακαριώτατος εξέφρασε συγχαρητήριες ευχές για την από έτους συνδιοργάνωση της ως ανω επετειακής εκδηλώσεως, η οποία « συμβάλλει στην διατήρηση της ιστορικής μνήμης και στην μεταλαμπάδευση του ηρωικού εθνικού φρονήματος των πεσόντων στα παιδιά μας, για τα οποία είμαι βέβαιος, ότι ως «κλάδοι ελαίας αειθαλούς» θα συνεχίσουν να εκπέμπουν στα πέρατα του κόσμου το ουρανομήκες μήνυμα: «ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ» μέχρι την τελική δικαίωση». Κατέκλεισε δε με την πατρική παρότρυνση προς τους αδελφούς Κυπρίους όπου γης: «Κουράγιο αδέρφια μου, κουράγιο παιδιά μου! Ο θεός δεν αγαπά την αδικία, δεν μπορεί να την αποδεκτεί ως φύσει Δίκαιος. Τούτο μην το ξεχνάτε! Η ανατολή του «Ηλίου της Δικαιοσύνης» δεν θα αργήσει, σύντομα και πάλι θα στολίζει τις κορυφές του Πενταδάκτυλου και του Τροόδου με την λάμψη της ελευθερίας, με την λάμψη της αληθείας με την λάμψη της λυτρωτικής Αναστάσεως, η οποία όμως πάντοτε θα έχει ως αμετακίνητη προϋπόθεση έναν αιματοβαμμένο και μαρτυρικό Γολγοθά... Καλή Ανάσταση αδέρφια μας»!